

LLIBERTAT

FRANQUEIG CONCERTAT

ANY II. — Núm. 323

TARRAGONA, DIMARTS, 10 D'AGOST DEL 1937

PREU: 15 CENTIMS

Ales heròiques

No sempre els actes de valor més corejats són els més dignes de menció. Un amic periodista, un company en cert lloc destacat, fan molt més, mantes vegades, que el propi coratge. En aquesta guerra, com en totes, així ho hem vist. Ha estat alabat, fora d'algun cas excepcional, aquell que ha tingut amics o ha estat d'una determinada organització. Certs cabdills que no han estat pas els millors ni els de més condicions individuals, a conseqüència d'una campanya de premsa ben dirigida, han estat presentats com a exemple de gosadia i coratge. Casualitats, negligències que s'han convertit en factors favorables, han estat presentats com a exemples de tàctica militar o com a símbols d'heroisme.

L'excés de proselitisme ha produït aquest dany. Cada diari exultava i retreia com a exemples els de la seva tendència. Aquella victòria o aquella resistència fèrria era presentada com deguda exclusivament als factors de tal o qual altre color. No era el factor col·lectiu el que intervenia com a principal motor de les nostres victòries, no era l'exèrcit popular el que oposava una barrera inexpugnable i indestructible a una forta ofensiva enemiga. Era la força pertanyent a unes determinades inicials la que avançava o resistia. Tots els regiments, totes les brigades tenien comissariats de propaganda, no per elevar l'esperit bèl·lic dels soldats de la República sinó per a supervalorar el coratge i el valor dels cabdills i de l'organització on pertanyien.

Aquell, per tant, que comptava amb una propaganda millor organitzada, de més alçada de difusió, era el que més ràpidament aconseguia el fervor popular.

Com és natural una tal propaganda produïa, per contrast, un altre efecte. I era que el poble desconegués en absolut les gestes heròiques, d'un coratge inaudit, de tots aquells que no pertanyien al cercle on els epítets encomiàstics eren prodigats. I això feia molt més meritòria la seva gesta. Esser heroi, sabent que tot un poble admirarà el teu gest, té el seu encant i compensa en certa manera el propi sacrifici. Però sacrificar-se anònimament, sense que ningú tingui esment del sacrifici, despullar-se en absolut de la pròpia personalitat en benefici del poble i retre-li l'homenatge de la vida, sense cap classe de compensació representa un doble mèrit, per quan el sacrifici és molt més pur i molt més digne.

I diem això perquè encara no hem vist enlloc que ningú hagi estimat en el que val la noble aportació de la nostra aviació civil catalana a la guerra. Era al començament, en els primers mesos de la revolta, quan el material anava escàs per nosaltres i abundós pels contraris. El seu era de bona qualitat, el nostre completament deficient. Mals aparells, defectuosos, lents, sense blindatge. I els nostres pilots civils foren els primers en manejar-los. Hi havia pocs aviadors militars. I nosaltres teníem l'Escola d'Aviació de Canudes que fou el forn de la majoria dels pilots amb què comptava aquesta arma en els primers temps.

Quan s'inicià la subversió, tots els deixebles de Canudes s'oferiren al Govern. No en fallà ni un. Molts d'ells estaven en bona posició. La Revolució els hi havia de reportar sacrificis. A molts d'ells se'ls hi incautaren dels seus béns. I no obstant, no dubtaren, i es col·locaren decididament al costat del poble treballador. I amb aquells aparells deficients, inútils quasi, escriviren les més belles pàgines de les glòries que ha teixit la nostra gloriosa aviació.

La major part són ja morts. Han mort heroïcament. Anònimament. Però la seva gesta no pot pas ésser deixada en oblit. Coneixem les seves gestes heròiques. Els seus aparells eren desferres. Quasi no tenien estabilitat. Sense defenses, màxim una metralladora difícilment sostinguda sobre un tripode inestable. Quatre filferros, motors avariats, ales que s'esquinçaven, trens d'aterratge que no se sostenien. I no obstant ells s'hi llançaven a l'atzar. I complien fidelment les ordres que els hi eren donades. Elevar-se, tant sols, era per si ja una gesta. Sostindre's en l'aire era una prova superada tant sols pel propi coratge. Combatre, bombardejar els objectius, era una tasca sobrehumana. I quan, superats tots els obstacles havien d'aterrar, novament havien de posar a prova tot el seu valor i serenitat. I no obstant, ells, els nostres heroics aviadors civils, sabent que en cada moment s'havien de jugar la vida a cara o creu, anaven somrients al sacrifici, conscients dels seus deures i alegres de poder ésser útils a la pàtria encara que aquesta no els hi hagués d'agrair prou la seva gesta.

Quants en resten d'aquella generació heròica d'aviadors civils catalans? Quants poden contar-nos les seves gestes? Potser únicament tres o quatre, més afortunats que els altres, però no igualment menys valents. Ara, aquests tres o quatre, confosos amb els nous aviadors, continuen escrivint pàgines brillants en la història de la nostra aviació. Però, en els fons del seu cor, deuen enyorar aquells temps en què la màquina poc representava i tot ho feia el propi esperit i el propi coratge. Avui l'aviació compta amb bons aparells, màquines perfectes. Ara hi ha probabilitats, després de complerta la tasca, de tornar. Llavors la major part de vegades no es tornava o es tornava en tals condicions que era un miracle.

A nosaltres, eters romàntics, i sense que volgüem desvaloritzar la nostra actual gloriosa aviació, ens fan estremir mol més d'admirar

L'última mentida

La mentida és la base del règim alemany. Sense l'engany, el teatre hitleria, s'ensolcira.

Unida la mentida als pocs escrúpols, amassats amb manteca i polim de ferro, formen un tot que és podria denominar massa nacional-socialista.

Tenen el cap ben dur tanmateix els oradors de Hitler. Un bon mentider en política encara pot fer carrera, però un grapat de mentiders pobres en fantasia i memòria són una desgràcia de gran volum i una plaga per al poble que els ha de sofrir.

No hi ha mentida sortida d'Alemanya que pugui ésser tinguda per veritat un espai de temps per curt que sigui. Quan surt a la premsa, amb la forma com és construïda, hom s'adona de que com la meitat més un xic més no és cert. I si s'espera uns dies es comprova com a fets i a més mal intencionat.

La última mentida que ens afecta a nosaltres posada al descobert, és la del torpedament frustrat del Leipzig.

Al llegir la nota del Ministeri de Defensa espanyol, hem recordat que feia temps que l'esperàvem. Era una veritat que calia oposar a la mentida grollera amb què pretenien fer-nos enemistar amb els sectors internacionals.

Convèncer als espanyols de què no fou cert el torpedament del Leipzig, avui no té importància. La té en canvi amb mires a l'exterior. Si avui es demostra que Alemanya ha tornat a mentir, demà no serà ereguda. I per tot aquells que donant-se-les de mal-pensats i mal intencionats, parlen de què l'engany no és demostrat, doncs és impossible que s'hagi aconseguit una declaració d'aquesta índole per part d'un tripulant del creuer alemany, caldrà recordar-los que al Ministeri de Defensa hi ha en Prieto i que en Prieto pot estar políticament en desacord amb nosaltres però no cometerem mai la injúria de tenir-lo per mentider en quant afecti a la guerra que sostenim. Prieto no ha dit mentides i estem segurs que tots aquells detalls que a la premsa nostra no figuren per raons que no cal recordar seran facilitats a tots aquells estats interessats en què la realitat sobre un fet de la importància del cas Leipzig sigui coneguda per poder després sancionar al mentider.

JATORRI

Aquest número ha passat per la
prèvia censura

ció les gestes d'aquells primers aviadors. L'actual aviació és gloriosa, aquella era l'HEROICA.

Més endavant, quan el fragor de la lluita hagi cessat, i la pau torni a regnar a les nostres terres ibèriques, serà hora de pensar i realitzar un homenatge a tots aquests braus aviadors civils, sortits tots ells de l'Escola de Canudes, que anònimament saberen sacrificar la seva vida en ares al seu amor sense límits a Catalunya i a la causa del poble.

I naturalment aquest homenatge també s'haurà d'extendre a Canudes, que amb la seva formidable tasca de professor competent, sabé infiltrar en els seus deixebles aquest coratge i valor que els ha convertit en herois. I serà un premi a aquest treballador que calladament i realitzant una tasca positiva desment aquell insult que es tira damunt Catalunya, en formular-se aquella pregunta: Què ha fet Catalunya per a la guerra?

Si, què ha fet Catalunya per a la guerra? Què hauria passat si a Catalunya no s'hagués comptat amb aquell estol d'aviadors civils que foren els primers d'enfrontar-se amb els facciosos?

Un miracle!

Com Queipo es va apoderar de Sevilla

En el número extraordinari que la revista francesa "Frontières" ha publicat sota el títol "L'Espagne rempart de l'Occident", el seu ameuissim conadorador Georges Rouvland, que coma, entre altres coses, la sublevació de Queipo a Sevilla, ens dona a conèixer, d'una manera que provoca la nostra gratitud — perquè som, per bé que no ho semem, nous deus de totes les meravelles — la manera o "el miracle" de què es vaigue el traïdor ex-general per apoderar-se de la ciutat de Guadalupe. En fet, extraordinari, es digue de la màxima divulgació, i per bé que es tracta d'un succés auvers per a nosaltres, ens retem a la veritat i el repòrtum íntegre. Llegiu i observeu el tresor:

Era el 18 de juní. Assegut al seu despatx, amb el cap entre les mans, el general Queipo de Llano reflexionava sobre les últimes notícies de Madrid. Al marroc havia començat la rebel·lió. Però, com potia franco transportar la legió, sense mota? Amb tot — pensava el general —, també em subevaré. Retenint-me que una propaganda, com ara m'ha d'exit.

El general cavil·lava sobre la situació, quan la porta s'obrí, i una dona desconeguda, sense anunciar-se, se'n arripava al despatx i interrompe els seus pensaments. Era una dona de poble, amb un mocador negre ligat al cap. Portava les sabates orbes de fang. La parla en un estrany llenguatge: "rodeu triomfar. reu el que us dic. Tots els caps de patius enemics estan runts. Podeu sorprendre'ls. ríeu ací la seva aurega, i li dona un tros de paper. El general davant aquestes fantàstiques paraules, començava a penes la seva impaciència. I nague de fer un gran esforç per acomodar amablement la desconeguda. "Es una mistoria raicua, absolutament raicua", digue quan nague marxat la dona, i tornà a la seva reflexió. Decididament, no tenia la més petita probabilitat de defensar Sevilla sense retorsos. Farien vaga general, i els milicians roigs sortirien al carrer, etc. Ah!, si pogues capturar nuns caps; si la desconeguda nague dit la veritat. Per bé que és digne "es l'única probabilitat". I trameté un grup d'hommes de confiança a l'adreça esmentada. Era veritat. Tots els caps roigs eren allí. L'extrema esquerra seria decapitada, i amb un grapat d'hommes Queipo de Llano anava a triomfar.

L'endemà, el general inspeccionava el populós barri de Triana. Un dels seus tinents li proposà que donés les gràcies per la victòria a la patrona de Sevilla. Entraren en una església, i s'acostaren a la imatge de la Verge. De sobte, el general es deturà, estupefacte. "Però... si és la dona que vingué a donar-me l'adreça decisiva", murmurà, mirant la Verge de Triana. El seu tinent s'acostà a l'estàtua, i, efectivament, els seus peus estaven bruts de fang.

No ícic de l'os anger

ELS XINESOS ESTAN DECIDITS A RECOPRAR EL TERRITORI PERDUT

Toquio. — Segons l'Agència Domei, ahir es reüní per segona vegada el Consell Nacional de la Defensa de Xina a Nankin. Decidí resistir a les tropes nipones de Xina del Nord i començar un contraatac per a recobrar el territori perdut al voltant de Pequín i Tient-Sin.

TRENTA-SET NACIONS A FAVOR DE LA PAU. MENTRE A ESPANYA HI HA LA INVASIO ESTRANGERA

Washington. — Trenta-set nacions han contestat a la crida de Cordell Hull a favor del manteniment de la pau i el ressorgiment mundial per mitjà del desarmament militar i econòmic. Els Govers d'Espanya, de la Xina, del Japó i Berlín i Roma, s'absteneren de comentar la declaració de Cordell Hull. Entre les contestacions que amb major entusiasme recolzen en línies generals la declaració de Cordell Hull, figuren els de França, Rússia i totes les Repúbliques Sud-americanes.

ACTIVITAT JAPONESA

Toquio. — Comuniquen d'Hain-King a l'Agència Domei, que uns canoners japonesos sorprengheren cent-cinquanta bandits. Enfonsaren cinc dels seus vaixells de canya i bombardejaren un refugi fortificat per ells a uns 50 quilòmetres a l'Est de Karbin.

PREPARANT-SE PER A UNA OFENSIVA

Xangai. — Anuncien de Nankin que el general Yen-Shi-Chan ha sortit en avió en direcció a Yuang-Fu-Tai. Els observadors creuen que aquesta marxa confirma les previsions d'un major desenrotllament de les operacions militars a les províncies de Chaar, Si-Yuan i Chansi.

COMUNICACIONS INTERROMPUDES

Toquio. — A conseqüència d'un tifó, es troben interrompudes les comunicacions entre Mukden i Antung, puix que han ocorregut diverses inundacions. Hom creu que dins de quaranta-vuit hores les comunicacions hauran recobrat la normalitat.

Temes locals

El Port de Tarragona

II i darrer

La vida de la nostra ciutat està estretament lligada amb el desenvolupament de les activitats del port. Si els seus treballs són normalment efectius la vida ciutadana, a conseqüència dels milers de famílies que en viuen i que són la major part del cens de la capital, adquireix un caire de normalitat i prosperitat. La vida del port és la buïda de la ciutat. Amb el treball del port i els salaris que es guanyen tot esdevé d'un altre color, i els altres sectors de la ciutat tenen més feina i tot té un ritme més accelerat. Avui tot això desapareix fatalment i la vida de la ciutat, fatalment del seu principal element, esdevé una cosa morta i trista. Aquest és l'aspecte de la major part de les ciutats que tenen port i que sofreixen alts i baixos segons sigui la feina que al port es realitzi.

Amb molts pocs anys i degut al treball constant i entusiasta dels que estimen Tarragona s'havia aconseguit l'escala de vaixells curuls de turistes que venien a admirar les nostres riqueses arqueològiques i les nostres mai prou alabades bel·leses. Aquests turistes, retornaven admirats del que havien vist, i eren els millors propagandistes dels encisos del nostre camp i de la nostra ciutat, i el nom de Tarragona era repetit a tot arreu amb evident simpatia.

Totes les organitzacions oficials i particulars que tenien interessos lligats amb la vida del nostre port s'esforçaven en crear noves línies de vaixells i fer comprendre la necessitat de visitar-lo. L'escala de Tarragona es convertia aviat en una cosa obligada i necessària i de tot aquest esforç se'n beneficiava tota la població i al comerç d'exportació se li presentaven nous mercats que amb línies regulars podia treballar. El consignatari, l'agent de Duane, el comerç d'exportació, el treballador del moll, el boter, el carreter, la tenda de queviures, el dependent de comerç, tots, en sortien beneficiats i a conseqüència d'aquest benefici la nostra Tarragona disfrutava de situació privilegiada.

La principal riquesa de Tarragona, i la de major importància, és el tràfec del nostre port. Ja hem dit el seu estat actual, que és francament pessimista. Les nostres autoritats, representació genuïna de Tarragona per quan són filles de la ciutat i no representen, per tant, interessos oposats, han de fer tot

el possible a favor del nostre port, puix que els obrers que en viuen són els més perjudicats i aquest perjudici derivarà fatalment, si no s'hi troba solució, als altres estaments de la ciutat.

I aquest assumpte no pot pas enllocar-se des d'un punt de mira partidista, com han pretès fer determinades sindicals a l'objecte d'atraure's tot i que després de tenir-los dins la seva òrbita se'ls hagi tractat, per un dels partits que controla una sindical i que més ha treballat per aconseguir-ho, com un destorb tot i prenent fer-los-hi el buit més escandalós.

El remei l'hem de cercar en el nostre tarragonisme i per això la nostra apel·lació a les autoritats de casa, perquè tenint ben present l'interès de Tarragona, facin tot quan sigui possible per a cercar el remei i per a aconseguir que la misèria que ens amenaça pugui convertir-se en un demà ple de prosperitats.

CORB

Avis als radiooients

Pel Decret del Govern de la Generalitat, del 27 de juliol darrer, s'ha posat en vigor l'impost de la Radiodifusió, que han de pagar tots els radiooients.

Segons es diu en l'esmentat Decret, amb aquest impost hi queda comprès el que l'Estat venia cobrant dels radiooients.

Per aquest motiu la Direcció general de Radiodifusió repeteix, doncs, una vegada més, que l'únic impost que cal pagar per a l'ús i tinença d'aparells de ràdio a Catalunya, és el que es detalla en el decret núm. 45 del dia 8 de gener, posat en vigor, a partir del primer de juliol darrer pel Decret de Finances del dia 27 del mateix mes, impost que es passarà a cobrar a domicili següidament.

Cal advertir, però que l'escreix d'aquest impost es destina a la compra d'una emissora oficial de gran abast i a l'organització dels nous serveis de radiodifusió de la Generalitat.

"El Consejo general del Banco de España, con fecha 30 de julio de 1937, ha acordado la reincorporación a su destino de todos los empleados del Banco, con las siguientes excepciones:

a) Los que están en el frente.

b) Los que se encuentran al servicio del Estado. Las circunstancias a) y b) habrán de justificarse mediante el certificado del respectivo Cuerpo de Ejército u Organismo Militar que proceda, y por nombramiento oficial del Departamento ministerial en que trabaje el interesado, respectivamente.

Se concederán quince días de plazo a partir de la publicación en la "Gaceta" y en dos periódicos de cada localidad donde exista Sucursal, para llevar a efecto esta reincorporación. Los funcionarios que en dicho plazo no se hubiesen reintegrado, quedarán automáticamente separados."

Tarragona, 9 de agosto de 1937. — P. El secretario, Mario Pié.

Els "AMICS DE LLIBERTAT" defensen la revolució veritable de Catalunya i lluiten lleialment per un nou estat de coses constructiu, just i humà.

NOTES INFORMATIVES

NOTA DE L'ALCALDIA

La Comissió municipal encarregada de la Defensa Passiva de la ciutat, es veu precisada a declarar públicament, vetllant per la seguretat dels ciutadans que és imprescindible que otes les obres de refugis que s'efectuïn per particulars, es posin sota la direcció tècnica de la pròpia Comissió, eludint aquesta tota classe de responsabilitat per a tot el que pugui succeir si així no s'efectua i fent al contrari responsables directes als culpables de que no es faci.

Aaiximateix ha d'advertir que representa un greu perill per la salut pública el fet de que es pernocti en els refugis, demés dels accidents que podrien succeir si es produís alarma, pel que resta prohibit el quedar-se a dormir en els mateixos.

S'adverteix que les Oficines tècniques municipals de Defensa Passiva resten instal·lades al local del Sindicat d'Arquitectes (Rambla 14 d'Abril, edifici de la Caixa de Pensions), única oficina autoritzada per a la direcció de refugis.

Tarragona, 9 d'agost del 1937. — L'alcalde president, R. Boronat.

Si voleu comprar barato no deixeu de visitar el

BAZAR ALEMANY

Rambla 14 Abril, 61

CONSELLERIA DE PROVEÏMENTS

S'avis a tot el públic en general, que a partir d'avui, degut al preu a que ha estat expedit el sucre per la Conselleria de Proveïments de la Generalitat de Catalunya, es posarà a la venda en els establiments de queviures d'aquesta ciutat al preu de 2'25 pessetes el quiló.

Tarragona, 10 d'agost del 1937.

GENERES DE PUNT

J. Fuster

Gran assortit en Caçadores

Mitges i Mitjons

Unió, 15 TARRAGONA

UNA QUEIXA JUSTIFICADA

A la nostra Redacció havem rebut la visita d'una comissió de noies queixant-se de la forma poc correcta amb que van abillats uns obrers que treballen a uns forns de pa del carrer Canyelles i Rading. Com es natural, a les referides noies poc els interessa la forma que treballin dintre del forn, el que les indigna és que surtin a prendre la fresca al carrer, a l'hora d'anar al mercat, vestits amb un simple "slip" que moltes vegades ni els arriba a tapar les vergonyes, amb el consegüent sufocament de les dones que passen, en gran número, a aquelles hores.

Nosaltres ens fem ressó de la queixa justificada d'aquestes noies tarragonines i la traslladem a les autoritats competents per tal que evin que fets com el denunciats puguin repetir-se.

ENSULSIADA DE TERRES

A primeres hores de la matinada d'ahir, a conseqüència d'una ensulsiada de terres a les afores de la població han mort vuit infants de poca edat, resultant ferits de pronòstic reservat Josepa Torrell Magrinyà, de 31 anys; Antònia Donato, de 54; Carme Benet Asqué, de 33; Antoni Berenguer Rius, de 6; Antoni Berenguer Rius, de 13, i Teresa Rius Sans, de 54.

Les autoritats acudiren immediatament al lloc de la desgràcia, adoptant totes les mesures necessàries per tal d'atendre degudament als ferits els quals foren traslladats immediatament a l'Hospital.

CASA GUELL

Rebudes les Novetats d'estiu

Especialitat en trajes d'home

Major, 15 i 17

TARRAGONA

EL COMISSARI A VALENCIA

Ahir marxà cap a València per tal de resoldre alguns assumptes d'interès per a les comarques, el comissari de la Generalitat, Joaquim Fort.

El Dr. J. Tarrés

PARTS I MALALTIES DE LA DONA

Trasllada, provisionalment, el seu Consultori al carrer Durruti (Unió), 2, pral. — Telèfs. 1989-1783.

VISITA DE 10 A 12

AJUNTAMENT DE TARRAGONA

Es notifica a tots els ciutadans sense excepció, que tenen establiments o regentin algun d'ells, com així mateix els treballadors al seu servei que a comptar des de demà, dia 11 tenen l'obligació ineludible de subjectar-se al que fa referència a l'obertura i tancament de les portes al públic de llurs establiments al que tenen acordat en el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya.

Tot ciutadà que vulneri el disposat se li fa avinent que serà detingut per disposició de la Superioritat d'Ordre Públic i la seva indústria incautada i posada a disposició d'aquest Municipi.

Aquesta Alcaldia espera del bon criteri de tots els ciutadans compromesos en aquesta disposició que faran els possibles d'atendre l'anteriorment ordenat, car del contrari s'aplicarà amb tot el seu rigor les mesures del cas.

Tarragona, 10 d'agost del 1937. — L'alcalde, R. Boronat.

IMPORTANTE

Compro toda clase de objetos de plata, platino y oro por pequeño que sea su tamaño.

Ofrezco buena oportunidad ya que pago mucho más de su valor. Informes: FONDA ANTIGUA VERDU, Plaza de la República, 35, teléfono 1653.

Avisando se pasa a domicilio

Secció esportiva

FUTBOL

La Selecció Reus-Tarragona guanyà al primer equip de la Cultural Deportiva - S. A. F., 3 per 2 gols a 1.

El "plat fort" de la jornada esportiva de diumenge, celebrada a la veïna població de Reus, a profit dels familiars de les víctimes del criminal bombardeig portat a terme per l'aviació feixista el passat dia 19 de juliol, el constituïa el partit que tenien de jugar una selecció de Reus-Tarragona i el primer equip de la Cultural Deportiva S.A.F.-3, compost pels aviadors de Reus, i en qual hi figuraven els elements del primer equip del Reus Deportiu: Nunyez, Oria, Munyoz i altres de coneguda vàlua.

Degut a la impossibilitat de poder-se desplaçar a Reus, alguns elements del Casal d'Esports, la Selecció va tenir d'ésser canviada, i per qual motiu no va presentar a l'equip que tenia de jugar.

La Selecció Reus-Tarragona, va ésser la següent:

Sans, Bernat, Llauredó, Fàbregues, Vinyeta, Llopis, Dols, Gasull, Moreno, Mateo i Raset.

Com pot veure's, Wenceslao, Vella, Martorell, Llimona i Herrero no van poder jugar i els seus llocs foren ocupats per altres elements, alguns d'ells, els quals havien jugat el primer partit, com Fàbregues i Mateo.

En aquest partit destacà fortament Mateo, el qual aconseguí marcar els dos punts de la Selecció.

La primera part acabà amb empat a un gol.

El primer equip en marcar fou la Selecció, degut a un xut molt bonic de Mateo, al recollir un centre de Moreno.

Empatà per al seu equip Munyoz, i a la segona part, Mateo d'un tret lluny però ben col·locat, va tornar a marcar.

Cal fer esment que durant aquest partit hi van haver unes discussions. Quan els equips estaven empatats a un gol, Munyoz, va fer funcionar el marcador per a la Cultural Deportiva, però, Montfort, que era l'àrbitre va entendre que havia estat "off-side", i anul·là el gol. El públic protestà fortament per entendre que l'àrbitre s'havia equivocat en aquesta jugada.

Poc temps després la jugada es tornà a repetir, aquesta vegada però Munyoz, que havia estat el jugador que també havia marcat el gol, es trobava en clar "off-side" i Montfort amb molt bon encert anul·là el gol de referència.

El públic començà a protestar

TOS
Confits Miret

Preu: Una peseta
FARMACIA MARTINEZ
COS DEL BOU, 2

MOVIMENT DE POBLACIO

Nats

Antònia González Torrente.
Marcelina Pérez Recio.

Defuncions

Joan Llambrich Arbós, Sant Pere, 7, de dos mesos.
Maria Jové Alabad, Destral, 13, de 80 anys.
Josepa Balaguer Munyoz, Hospital, de 75 anys.

Matrimonis

Cap.

Magatzems "LAS BALEARES"

Articles de Platja i Camp
Novetats en articles Camiseria
Darreres Novetats en tota mena de calçat,
a preus econòmics

Rambla 14 d'abril, 47

Telèfon 1383

TARRAGONA

fortament i el partit no es va poder acabar quan mancaven pocs minuts per acabar-lo.

Segurament que aquest partit es jugarà a Tarragona, però en lloc d'esser una selecció de Reus-Tarragona contra el primer equip de la Cultural Deportiva, serà un matx entre els equips representatius de Tarragona i Reus.

Segons tenim entès per les informacions recollides al vol, sembla que aquest partit es jugarà el proper dia 22.

Informarem més endavant del que hi hagi de cert.

Casal d'Esports (Amateur), 4
Cultural Deportiva S.A.F. 3 (Reserva), 2

"Penya Samitier", 2

Casal d'Esports (infantil), 1

Tal com havíem anunciat en edicions anteriors, diumenge al matí i en el terreny de joc de l'Avinyuda de Catalunya, es jugarà un partit amistós entre la "Penya Samitier" i el Casal d'Esports (infantil), el qual després de 90 minuts d'aferissada lluita acabà amb el resultat favorable al primer equip per 2 gols a 1.

Cal fer esment que els "infantis" van jugar solament amb nous elements.

Casa RIGAU

JOIES I RELLOTGES
RIGAU

Baixada Misericòrdia 14—Tel
TARRAGONA

El temps

OBSERVACIONS METEOROLÒGIQUES DE L'INSTITUT

Temperatura a l'ombra: màxima, 31'5; mínima, 22'5.

Baròmetre a 0 i al nivell de la mar: A les 8 h., 763'2; a les 18, 761'8.

Direcció del vent: A les 8 h., NW.; a les 18, SE.

Estat del cel: A les 8 h., quasi despatat; a les 18, id.

Classes de núvols: A les 8 h., St. Cú.; a les 18, id.

Evaporació: En les 24 h., 3'5.

Pluja recollida: En les 24 h., 0.

Humitat relativa: A les 8 h., 58; a les 18, 66.

CAFÉS CARACAS

ELS MÉS AROMÀTICS

Garcia Hernandez, 8 Tel. 1487

MOSTELLE

Suc de raïm sense fermentar. Indicadíssim per a malalts, convalescents, parturientes i nens.

De venda a les farmàcies i drogueries.

Rafael Escofet - TARRAGONA

Notícies de l'estranger

LA COSA ESTA GREU

Toquio. — Donada la gravetat de la situació, el Consell de ministres es reunirà diàriament fins a nova ordre, a partir de demà.

UNA ENTREVISTA INTERESSANT

Moscú. — L'ambaixador de França, Coulondre, esmorzà, ahir, amb Litvinov. S'ha observat absoluta discreció respecte l'entrevista, però hom creu saber que aquesta confirmà l'oposició irreductible del Govern soviètic a reconèixer la bel·ligerància a Franco.

PER LA SEGURETAT DE POLONIA, UN MARESCAL DIU QUE PRIMER CAL TENIR UN EXERCIT PODEROS

Varsòvia. — El Congrés dels Legionaris que s'ha inaugurat avui a Gracòvia, amb assistència dels membres del Govern, dels caps de l'Exèrcit i el coronel Adam Koc, el marescal Rydz Smigly ha declarat que calia primer que res comptar amb un exèrcit poderós que garanteixi la seguretat de Polònia, i després mantenir l'ordre i la seguretat a l'interior del país. Finalment digué també que cal consolidar un grup d'hommes que vulguin una Polònia forta i vulguin també treballar per ella.

SABATERIA

LA MARIPOSA

Joan Domènech i Jardí

Baixada Misericòrdia, 10 i 12—

Tel. 1847

SUCURSA L'Unió, 141 Arnyà, 1

—Tel. 1848

TARRAGONA

SERIA FACCIOS

Lisboa. — Un avió d'una companyia particular que efectuava un viatge de propaganda aèria caigué al mar, cap a la platja de Santa Creu, prop de Torres Vedras. El pilot i dos passatgers que anaven a l'aparell resultaren morts.

TOPADA DE VAIXELLS

Dunkerque. — El vapor anglès "Clan Mac Neil" ha topat amb el "Princesa Maria Josse", a l'altura de Dunkerque. El fet esdevingué pels volts de dos quarts d'una de la nit. Els passatgers dormien tranquil·lament en llurs cambrots, quan el "Clan Mac Neil", que maniobrava per a entrar al port, l'embestí i li produí algunes avaries. Ningú no s'explica com ha pogut produir-se la topada, puix que la visibilitat era perfecta.

"El Princesa Maria Josse" demanà auxili per radiotelegrafia. Acudiren diversos remolcadors, els quals recolliren els passatgers, que arribaren a Dunkerque a les quatre de la matinada. El vaixell té una via d'aigua.

ENTRESOLS VALENCIA

Saldos i Novetats

Ocasions permanents

en sedes, llanes, cotons, gèneres de punt

Apodaca, 11, entresol

Tarragona

El Govern de la URSS decidit a contribuir a l'obra comuna de pacificació internacional

Moscú. — L'Agència Tass publica la resposta de Litvinov a la declaració de Cordell Hull. La resposta subratlla que la declaració de Hull correspon a l'actitud general del Govern soviètic. Indica que la comprovació de les repercussions internacionals en el conflicte local trobà la seva expressió en el principi de la indivisibilitat de la pau i la seguretat col·lectiva, proposades per Litvinov a la Societat de Nacions.

Destaca l'acord amb altres principis continguts en la declaració de Hull i dona proves d'això enumerant les iniciatives de la URSS a Ginebra per al desarmament i la pau.

La nota acaba dient: Pràcticament la situació internacional actual està plena d'amenaçes per a la pau universal. Aquestes amenaces es produeixen en forma inesperada, tant en l'un continent com en l'altre. Exigeixen la resistència més enèrgica per part de totes les nacions. Aquesta resistència i l'activitat de la Societat de Nacions pot tenir formes diferents, per exemple, pactes regionals d'assistència mútua o altres acords. Entre aquestes formes cal atribuir considerable importància a les manifestacions simultànies i periòdiques de solidaritat i voluntat de pau de totes les nacions sincerament adherides a la idea del manteniment de la pau. El Govern soviètic estarà sempre disposat a prendre part en aquestes manifestacions i a aportar la seva contribució a l'obra comuna de pacificació internacional.

La venjança dels facciosos

Sarinyena, 8. — Per notícies recollides, hom sap que els facciosos senten com mai el pes de les nostres armes. Després d'haver estat contingut el seu avanç al Pirineu i del seu fracàs davant Madrid i al Nord, han empresonat nombroses persones, entre elles l'esposa del diputat a Corts socialista Eduard Castillo. També han empresonat els familiars d'altres antifacistes saragossans. Els parents del diputat d'Izquierda Republicana, Marià Joven, han estat afusellats, i han restat solament els parents molt allunyats, als quals han arrebassat, però, tots els seus elements d'etriball i els han deixat a la misèria.

L'aviació lleial fa fugir la facciosa a Santander

Santander. — Durant la jornada d'ahir, l'enemic canonejà les nostres posicions amb menys intensitat però que en jornades anteriors. Les bateries rebels dispararen aproximadament uns tres-cents projectils, però tots ells caigueren en terreny deshabitat, per la qual cosa no pogueren causar danys ni víctimes.

L'aviació rebel realitzà algunes incursions, però els aparells tot just albiraren els nostres caces, es feren escàpols. En llur fugada deixaren caure algunes bombes damunt poblacions de la reraguarda. Sortosament fou tan dolenta la seva punteria, que les bombes caigueren fora dels objectius sense causar desperfectes materials ni víctimes en el veïnat.

SOLSONA

Rambla 14 d'Abril, 57

Actualment presenta:

Robes
Bruses
Gèneres de punt
Trajos de bany
Marroquineria
Guants i mitjes
Perfumeria fina
Llanes per a labors

i tota mena de Novetats per a senyora, de l'acreditada firma

Martí Martí

de Barcelona

Deures

Paral·lelament a l'acció bèlica del poble en armes contra els mercenaris del feixisme, hi ha el tumulte d'una Revolució, que com totes les revolucions enclou la disputa de diverses ideologies.

Cap força humana no podria impedir que la disputa sobrevingués.

¿Com es possible, preguntem copsar la grandiositat del col·lapse i estranyar-se massa, al mateix temps, dels tossuts afanyos de les diverses doctrines, a assolir cada una el seu objectiu?

La Revolució, en abstracte té tot el misteriós i il·luminat prestigi d'un mite sagrat, però quan es converteix en una realitat, de la qual ha de sortir història i acció, és en els seus inicis, com una solució de continuïtat, en el ritme de la vida de la societat humana.

Es con si tot estigués per fer i com si l'home, retornat al seu estat primitiu, d'ésser susceptible de socialitzar-se, es disposés a fer ús de la seva aptitud per a constituir una col·lectivitat humana, cohesionada i ensem lliure.

El revolucionari modern empenh la seva obra, impulsat no pas per un afany de superació vagament o instintivament, sentit, sinó per la voluntat decidida de realitzar una societat a la imatge de la societat ideal que ell ha concebut. Per això està per força gelós d'aquesta imatge i si diversos raons no impossessin un altre capteniment es trobaria disposat sempre a titllar de contrarevolucionari tot aquell que no fos també un devot de la mateixa imatge de societat futura.

Per sort o per dissort, les concepcions de societat de l'avenir, que es destaquen amb major nombre de proselit, no coincideixen del tot.

I cada una d'elles ignora les altres, si una necessitat comuna no ajuntés de grat o per força, els rengles que s'han format sota les respectives banderes.

Però mentrestant, l'absència de regles comunes — ensorrades així que uns militars recolzats pels amants de l'ordre, trepitjaren i deixaren desfetes al mig del carrer en una traïció inaudita, les lleis democràtiques de la República i les lleis immanents i supremes de l'honor —, oferí el camí lliure a tot intent de transformació.

Millor dit, a tot intent de recreació de la societat, puix que l'anterior havia estat destruïda.

Resten els individus, els homes de les institucions, la riquesa creada, les il·lusions, els projectes, els somnis.

I a cadascu pertoca reivindicar allò que fóra la seva llei, si fos ell el dominador del futur.

Però caldria que tothom tingués ben present, tant el revolucionari i denista com aquell que exerceix amb el semi-professionalisme que poden donar dotze mesos consecutius d'acció, que en tots els períodes, fins en els de convulsió i de guerra hom no pot reivindicar amb justícia sinó el que sigui just i que aprovi, implícitament o explícitament, l'opinió del poble.

Es necessari i fins i tot vital que hom aprengui a distingir allò que, per revolucionari que sigui, representa l'assaig d'uns principis sentits, meditats i preparats des de temps, d'allò altre que s'improvisa o s'inventa en un moment d'inspiració genial i que amb el pretext de la revolució, es tracta d'imposar a tothom com una reivindicació positiva.

El revolucionari autèntic passa un moment apassionat i sentimental, en el qual es deixa endur pel delit de purificació, sota la pressió del qual, enderroca i devasta i fins sacrifici implacable, allò que tot i éssent útil està, no obstant i fins

implacablement, allò que tot i éssent útil, no obstant, tacat per un estigma.

Passat aquest moment, no deixa res a l'atzar.

Pensa, estudia, preveu.

I a l'hora de realitzar, compta i especula no pas amb un tipus humà a la seva imatge, sinó amb el tipus humà, que coneix, que viu amb ell, que forma la massa damunt de la qual opera, i que és, en definitiva, el qui dirà la darrera paraula.

Fer altrament és un contrasentit suïcida. Es una paradoxa tràgica.

El revolucionari que no entén, el que pretén que la revolució acabi demà i que d'ella en neixin tot seguit unes institucions com les que ell ha imaginat i uns homes com els que ell ha somniat, aviat corre el perill de trobar-se víctima d'un complex d'impotència, dintre del qual tenen els seus germens la violència i el futur. Llavors el revolucionari, desplaçat de l'òrbita estricta de la seva missió, risca fins i tot de convertir-se en un delinqüent vulgar. I si és un partit el que es tracta una trajectòria exclusiva, acaba sempre atemptant contra la llibertat del poble.

La sort de Catalunya, de la guerra i de la mateixa Revolució reclamen que ningú no oblidí que l'objectiu fonamental d'aquesta, es en resum, el nostre millorament, per mitjà d'unes institucions capaces de permetre la superació la qual per ésser benefactora i útil, ha d'ésser moral i material i ha d'arribar a totes les unitats que componen el cos social.

¿Com és possible, doncs, de persistir en l'error de confondre l'objectiu amb els mitjans d'arribar-hi?

Totes les revolucions, tenen la missió de preparar als pobles un futur diferent d'aquell que els brindava la continuïtat de l'estructura social i política anterior.

Però no hi ha cap revolució que hagi deixat el futur realitzar i que hagi tingut uns termes estrictes i definits.

La vida continua. L'individu s'escota i desapareix. La societat resta i fa la seva via.

I el revolucionari responsable té l'obligació de preveure que la seva obra, no deixi una herència quantiosa de fracassos, de desolació, d'amargors.

Aquestes atucixen l'home momentàniament però després el fan reaccionar d'una forma violenta i aspra, perquè dels dolors de la declaració i de l'amargor, en neixen els crims més implacables.

ANTONI ESCOFET

(De "La Humanitat")

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva
TARRAGONA

Joan Sans Salafreanca

METGE

Malalties de l'aparell respiratori

RAIGS X

Consulta de 4 a 6

Unió, 2 pral. - TARRAGONA

Espigolant

"La Publicitat" comenta l'acostament anglo-italià i fa respecte al mateix algunes consideracions molt oportunes:

"L'acostament anglo-italià ha passat ara el primer terme dels comentaris de premsa. Mussolini, com es sabut, va adreçar una lletra "ram d'olivera" a Mr. Chamberlain aquest li ha contestat; hi ha hagut entrevistes i declaracions, i els comentaris van fent la seva via. Sembla que Anglaterra i Itàlia fan veure que estan a punt d'arribar a la qüestió de la Mediterrània, i això és utilitzat per anar trampejant la situació en forma que Itàlia continuï ocupant les Balears i trametent més homes i material als rebels, i Anglaterra proclamant urbi et orbi que vivim en el millor dels mons possibles. El Comitè Nobel, proposant Mr. Eden com a candidat per al premi de la pau, col·labora a la general harmonia amb una oportunitat i brillantesca que els parents dels assassins d'Almeria, per anys que visquin, no tindran prou boca per elogiar."

"U. G. T." de Manresa es refereix als rumors que circularen la setmana passada sobre una pretesa cessació d'hostilitats i que es veu que corregueren per tot Catalunya ja que la nostra ciutat també fou extensament comentada, en certs mitjans populars, i diu al respecte unes quantes veritats.

"S'ha dit tant que la guerra serà llarga i encara hi ha qui no s'ho vol creure, que prefereix agafar les mentides agradables a les veritats reals. I per això hem de repetir-ho continuament que calen molts més sacrificis que els fets fins ara, que la guerra no pot acabar amb una abraçada de Vergara. Hi ha entre nos una traïció d'uns militars descastats contra la República. Hi ha la invasió de les terres espanyoles per les turbes mercenàries de Mussolini i de Hitler. Hi ha les víctimes causades per la metralla feixista immolades no per la defensa d'una ideologia, sinó per a defensar uns privilegis de casta i per els afanyos imperialistes i de rampinya de les nacions feixistes. Hi ha encara els centenars de poblacions amb les cases enrunades, amb els infants i vells i dones amb els cossos destrocats enmig de les desferres. Hi ha tot el regitzell de crims, de violacions, de sadisme impudic, comesos per la canalla feixista.

Això vol dir que la guerra és a mort i que no pot acabar ni per la intervenció de les nacions democràtiques, ni per la no intervenció. Hem d'ésser nosaltres els factors decisius de la victòria. Hem d'ésser nosaltres que no hem de voler una pau ens avergonyiria i que faria més esclaus que no érem abans. Cal pensar amb els milers i milers de vides dels camarades que s'han sacrificat pensant amb un demà millor per als seus fills."

"La Vanguardia" dedica el seu editorial a parlar de les obres d'art salvades pel Govern de la República i que elements interessats en perjudicar-nos havien fet córrer el rumor que estaven destruïdes, i a propòsit d'això fa algunes consideracions sobre el fetixisme en l'art totes elles molt oportunes:

"Hay que acabar con esta actitud morbosa, circunspecta y tímida de chicos ante el maestro, que hemos adoptado frente a los extranjeros que vienen aquí a pedirnos explicaciones de lo que hemos hecho en nuestras obras de arte. Se creen con este derecho porque hablan en nombre de la Humanidad.

— Ah! El arte español pertenece a la Humanidad! — Qué sacasmol! Y la sangre española que se está derramando por cobardía, por un egoísmo monstruoso, egoísmo inglés, francés, belga o noruego — naturalmente, no es habla de los países que la derraman —, no pertenece, acaso, a la Humanidad?

La República española ha salvado todo su tesoro artístico y nosotros hemos agradecido el esfuerzo y la devoción que ha puesto en esta tarea. Pero ningún español que no esté en el campo leal, ni ningún extranjero, pertenezca a la nación que pertenece, si no nos ha demostrado su adhesión y su afecto de una manera efectiva, tiene por qué meterse a averiguar qué es lo que hacemos nosotros con nuestras cosas."

"Treball" en el seu editorial polemític amb la C. N. T. - F. A. I., a propòsit de certes paraules pronunciades per Frederica Montseny que per al òrgan periodístic estranyaven una ofensa greu a la U. E. S. S. i d'altres manifestacions de destacats elements de l'organització confederal que no es comporten amb el país amic amb aquella lleialtat que exigeix el seu suport i ajuda.

"Tenim dret a exigir una conducta clara, noble, lleial, sense segones intencions, sense insinuacions intolerables. Sabem que la majoria, millor ia totalitat, dels obrers confederals no permetran nous atacs contra la URSS; sabem que la majoria dels homes responsables de la C. N. T. han vist amb disgust aquests atacs d'alguns dirigents i de la premsa de la Confederació, i volem creure que el greu error comés serà rectificat honradament i no s'insistirà en el fàcil però reprovable procediment de la injúria, que no resol res i que solament serveix per a enverinar les relacions entre el nostre Partit i la C. N. T.

Si aquesta campanya volen realment arribar a la unitat d'acció, ho han demostrat amb fets. L'actitud d'un partit o d'un organització envers a la URSS és la pedra de foc per a conèixer el grau d'antifeixisme i de sinceritat revolucionària."

Ultramarins i Comestibles

JOSEP CABRÉ PAGÈS

Especialitat en pastes per a sopes i licors

Maurin, 21.—Telèfon 1721

TARRAGONA

"Antena" de "La Humanitat" continua ocupant-se del problema del camp que ara s'intentava novament pertorbar mitjançant una reforma impremeditada i no adaptada a la realitat del nostre camp:

"I ja no parlem del "Respecte a la petita burgesia ni del "Compte al camp!" Què se n'ha fet d'aquestes dues consignes? Es veu que ara no són operants Només servien abans per a camullar una posició política. Ara ja es pot anar de dret a la imposició de la "línea" Ja no cal dissimular l'afany de sotmetre tothom a una dictadura de partit. Es veritat, però, que si cert Partit es vol imposar la seva obligació hi té. Ell agavella les fórmules més precioses per a guanyar la guerra i fer-ho marxar tot bé i això el força a imposar-se pel bé del País.

Las llàstima es que en aquest país ja han provat d'altres el mateix sistema i tots han acabat com el Rosari de l'Aurora. I es que una cosa es dir que són els més i una altra es ésser els menys. I que no n'hi ha prou d'atribuir-se funcions gairebé divines, és necessari demostrar que s'ha fet quelcom més que discursos, paperassa i processos. Es que els companys de silenci, els de les consignes, ens poden dir que han realitzat una, so la iniciativa? Que facin balanç i quan hagin trobat la iniciativa realitzada que ens ho diguin!"

LA INFANTIL

Confeccions per a nens i senyora

Eixada de Misericòrdia, 16

Sugrañes, Impresor. — Tarragona

L'antiga i acreditada Casa MIAN, posa en coneixement de la clientela i públic en general, que reemprén la venda de tota classe d'ous i aviram, ja que compta amb existències suficients, de la millor qualitat i a preus reduïdíssims.

Per ous del país: Casa MIAN.

Per pollastres tendres i fins: Casa MIAN.

Per gallines, conills i aviram: sempre a Casa MIAN.

PLAÇA CORSINI, 7.